

Kermis in Veessen

'De Dijk is de hoofdweg van Veessen. Geen wonder dus, en toch weer wel, want noch de kerk, noch de beide scholen met de bijbehorende woningen van predikant en meesters staan aan de Dijk. En dat wil wat zeggen voor een dorp. En toch: als er wat te beleven is in Veessen, tien tegen een dat het op de Dijk is. Daar werd vroeger de kermis gehouden – in die goeden ouden tijd, toen er drie dreischuuten (draaimolens) stonden, één in de driesprong, één bij de molen en één bij het veerhuis, aan elkander gerijgd door verlokkende kramen. Op de Dijk speelt VIVO, het muziekcors, natuurlijk.'

Kunnen wij, 20ste eeuwse ons wel voorstellen welk een belangrijke rol de kermis eenmaal in 't dorpsleven heeft gespeeld? Wekenlang werd er naar uitgekeken en wekenlang werd er over nagepraat. Is het wonder dat de kermisdata nog vast in het geheugen der oude mensen gegrift staan, hoewel de echte kermisviering al jaren lang uit de tijd is? De werkzaamheden op de boerderij werden ingedeeld naar aanleiding van de kermissen in de dorpen in de buurt. Ik vertelde reeds dat men begon te dorsen met Vorchter kermis (de laatste zondag in augustus). In Veessen begon men te

diepebouwen (diepploegen) met Veesser kermis, dat was de tweede woensdag in september. Dan werd des middags de ploeg naar 't land gebracht en reeds een voorde gebouwd – vast pandoer. Daags na de kermis ging men dan daarmee verder. De middagpauze voor de boeren en boerenknechts werd dan ook gehalveerd. Die was in de zomer van 12 tot 2, vanaf Veesser kermis van 12 tot 1 en eveneens verviel de broodmaaltijd van half zes (waarschijnlijk gecompenseerd door vroeger avondeten). In Vorchten en Marle begon men te diepebouwen met Wiehesche kermis, de eerste donderdag in september.

'As de dreijmölle zoo mooi in de rsonde geet, doar de karms vol tenten en kroamen steet en de meiden en knechten gaan hossen langs den weg...' Als ik de Wolf geloven kan, dan werd er nergens meer plezier gemaakt op de kermis als in Veessen en ook nergens minder bloed vergoten. Zukke karmsen beleeft wule niet weer, zegt hij. Van heinde en ver kwam het volk opzetten. Het was, alsof ik de Kromme Kleere met zijn kuukiesdeuze, de oude Giekengak in de dreijmölle en de harmonicaspeler in de hergerg van Sa in levende lijve voor mij zag. Zo beeldend vertelde in 1946 Hendrikus Wolf (geboren 11-03-1871) zijn herinneringen aan Max W Heslinga[ii].

